

Parlem del Reglament

per A. CLARES

No volem pas donar lliçons de res a ningú perquè som encara aprenents de mestre, però sí que responent a la veu de nostra consciència d'homes,—de homes que sentim l'evolució humana—, hem de dir que trobem un desencert la proposició del Sr. Vicens Ros a l'Ajuntament de la ciutat pretinguent que se anul·li un Reglament d'empleiats municipals fet pensant amb el cap i escoltant el cor, no mirant pas les conveniències particulars ni els interessos de partit ni de classe.

Els qui portaren a cap la confecció d'aquest Reglament, que si d'alguna tara pateix pot ésser de no prou generós, quan el meditaren i reflexionaren, tan com qui vulguí discutir-lo, per no dir més, es despullaren de les preferències i estimacions personals, per acostar-se lo més possible, a l'ideal de perfecció, dins aquella realitat de misèria i esclavatge en que trobaren jumits els modestos empleiats—(que els "jefes" ja tenien les seves lleis protectores).

Del servilisme a que estaven sotmeses persones,—citarem només els Srs. Seras i Bach—, en dona idea el sapiguer que amb un servei que passava de 20 anys, cobraven encara mesades miserables de 30 duros, sense que mai poguessen millorar, estiguent tota la vida lligats com un esclau amb cada cadena, i obligats sempre a votar la pa-

pereta que se'ls indiqués, si volien conservar el càrrec.

No era millor la condició d'altres infims empleats, que el públic, moltes vegades influenciat per els envejosos i apassionats, qualifica despectivament de burots miserables, quan no saben la gran tragèdia d'aquestos servidors de l'erari municipal, que per viure han de fer miracles amb el paidó. Aquesta gent havien d'estar de sentinella 12 hores seguides sense atendre'ls mai ningú per res i cobrant uns 14 rals de jornal.

L'espectacle dels municipals i serenos, havent d'anar sempre gorra en mà (consti que no desitgem que es trenqui el respecte a ningú) i corvant l'esquena com una branca de palmera, creiem que no era pas bonic ni digne.

L'home té una espinna dorsal per mantenir-se recte, no pas una corva de xindri.

Veure també com un home arribava a la impossibilitat, i si no era del partit, deixà'l a la misèria, era bonic i democràtic i federal i socialista? Què la vida es morís de gana si no volia perdre's, i els fills pugessin—per falta de cabals—com uns goços perduts o uns arbres torts o malalts i tarats fins a su combir, pot admetre's?

Algú, que tingui una visió com la del Sr. Ros i dels que pensin com ell, dirà: i els altres homes que treballen, no me-

reixen també una satisfacció igual que els que serveixen a l'Ajuntament? I direm: sí. Però sí, categòricament. Perxò les organitzacions obreres han començat a guanyar aquest dret amb el segur del retir obrer, amb la llei contra els accidents del treball, i altres petits avenços que demostren la necessitat de que l'home que ha rendit tot el que pot la seva còrpora, ha de tenir quelcom per la vellesa, lo que se'n diu una poma per la sed. Abans, l'home,—més pobre d'esperit—, havia de conformar-se amb lo que li regalaven; ara exigeix els seus drets. Tinguem present altrament que el treballador que no labora per l'Estat, la Província o el Municipi, generalment se les heu amb un patró, i el patró, per herència, per atavisme, per tendència, és sempre particularista, egoista. Mira per ell, no per els altres.

Si ens trobem però amb una entitat com és un Ajuntament, que ha d'ésser altruista perquè defensa els interessos comunals, que són de tots i per tant generosos, car la humanitat col·lectivament sempre ho és de generosa, i mai falla, si aquest Ajuntament sent el seu deure, i es vol dir republicà, o només demòcrata, més sobretot si vol titular-se socialista, ha de volguer el benestar dels servidors del poble, entengui's bé, del poble, que no són pas els del Sr. Concejal Fulano o Mengano, sinó els de la ciutat, repetim-ho. Portar-se d'altra manera és propi dels despotes, de les dictadures jueves, o dels cacics i senyors feudals, que és lo que desgraciadament s'ha de patir amb la fórmula: "Aï! del que no piense, igual que pienza yo!".

Veiem que ens allarguem massa; retallarem un xic el vol de la ploma que voldria dir molt i molt del nostre pensament.

Demaneu el dret de que l'Ajuntament es nomeni els empleiats. Bé; molt bé. Però, si ja el teniu? Ara, que amb el Reglament no el teniu com el voldrieu vós, Sr. Vicens Ros. Segurament que us agradaria poguer empleiar als càrrecs aquells homes que a vós (és un dir, no parlem per vós personalment), ja no us serveixen; que ja no en podeu treure suc. Però el Reglament exigeix

—Saps que la Maria s'ha casat?

—No m'extranya. Per què?

—Comprava a la Merceria

MONELL

ACEITES Y GRASAS MINERALES

--: LUBRIFICANTES --:

La Comercial e Industrial
Española S. A.

Especialidades para los Autos y Maquinaria Industrial y Agrícola

Riera Magoria, 159-Barcelona

Agente provincial: J. Ruhi - Subida Catedral, 4

GERONA